

GILLETTE: МІЙ ПРЕЗИДЕНТ

GILLETTE AUDIO — PEPPE — GILLETTENARRATIVE.COM

Президент не сидів. Він тонув. Не говорив, не дивився, не командував. Ледве дихав. Один із тих днів, коли навіть найвеличніші чоловіки схожі на дітей, яких лишили на холоді.

Я помітив його здалеку й домовився про галантну зустріч — дві подруги. Вони тихо підійшли й сіли поруч із ним. Без макіяжу, без провокації. Просто присутні. Ніби хтось поставив їх там, щоб заповнити порожнечу, яка не хотіла заповнюватися.

Він підвів очі із зусиллям людини, що піднімає камінь, подивився на мене і з поважним виразом спитав: хто вони, Нандо? Я усміхнувся й не відповів. Він наполягав:

— «Нандо… ти думаєш… вони повії?»

Голос у нього зламався. Ні іронії, ні злоби. Тільки страх. Страх стати чоловіком, якому треба комусь платити лише для того, щоб перестати почуватися самотнім.

Він ніколи в житті не платив за жінку — але часто спорожняв для них кишені. Перша кишеня: товстий згорток купюр, щоб показати владу. Решта: дрібні гроші, ніби кажучи: я витрачаю лише те, що сам вирішую.

Я підійшов ближче, повільно, так, як підходять до того, хто стоїть на краю.

— «Ні, Президенте. Вони не повії».

Він ковтнув, ніби чекав вироку.

— «Тоді хто вони?»

— «Вони замінники, Президенте».

Тиша. Спершу він не зрозумів. Потім сенс дійшов.

— «Замінники… чого?»

— «Усього, чого ви вже не можете відчути самі».

Дві жінки дивилися на мене, але не опускали очей. Вони беруть — завжди, — але ніколи не просять.
Вони були там не для того, щоб спокушати. Вони були присутні, щоб заповнити чорну діру.

Президент повільно вдихнув. Одна сльоза — лише одна — упала без звуку.

— «Нандо… я падаю».

— «Я знаю, Президенте. Але не сьогодні».

І на одну секунду, у ту мить, він знову став собою. Не роллю. Не символом. Чоловіком.

Чоловіком «Мого Президента».

Привіт, Реррe